

РЕШЕНИЕ

№ 4828

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 28.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7737** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано по жалба на В. Б. П. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], против Решение № ПИ-252/16.07.2020 г., издадено "за" Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане изх.№ С200022-137-0005692/26.06.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С..

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приложил закона. Подателката й се позовава на изтекла погасителна давност на изпълнителното основание, като настоява, че спиране на давността може да настъпи само при действително наложени обезпечителни мерки. От Съда се иска да отмени обжалваното решение. В с.з. жалбоподателката не се явява, а процесуалният й представител адв.В. моли за уважаване на жалбата. Не претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С. чрез пълномощника си юк.К. излага становище за неоснователност на жалбата, като моли Съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Жалбоподателката П. е длъжник по отношение на публични държавни вземания, произтичащи от глоба по фиш и декларации обр.б за здравно осигуряване, УПФ и ДОО, за което е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г.

Във връзка с установените задължения е издадено Съобщение за доброволно

изпълнение изх.№ С160022-048-0091586/09.12.2016 г. на основание чл.221 от ДОПК. Пак в тази връзка публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С160022-022-0050321/13.12.2016 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С190022-022-0055123/28.06.2019 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С160022-022-0050321/13.12.2016 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, изходящи се в [фирма] за сумата от 6 290,53 лв. Издадено е запорно съобщение, получено от банката на 21.12.2016 г. (л.42).

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С190022-022-0055123/28.06.2019 г. е наложен запор върху лек автомобил Ф. Г. с рег. [рег.номер на МПС] . Постановлението е изпратено на КАТ-СДВР, като с писмо изх.№ 190022-022-0363849/ 17.07.2019 г. (л.20) на Началника на КАТ-СДВР публичният изпълнител е уведомен, че на горепосоченото пътно превозно средство е наложен запор от данъчната администрация на основание постановление изх.№ С190022-022-0055123, получено в КАТ с вх.№ 433200-70584/19.

С възражение за погасяване по давност вх.№ 0594-03-55/22.06.2020 г. жалбоподателката П. е поискала погасяване на задължения за глоба по фиш № 0877009/2010/11.01.2010 г. на МВР-С., и декларации – обр.б за УПФ, Здравно осигуряване и ДОО, както следва: № 220020915815160/ 21.04.2010 г., № 220021001550726/06.04.2011 г. и № 220021201894692/ 02.04.2012 г.

По така подаденото възражение публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане изх.№ С200022-137-0005692/25.06.2020 г. (л.13), с което е разпоредил прекратяване събирането на вземането глоба по фиш № 0877009/2010/11.01.2010 г. на МВР, на основание чл.82, ал.1 ЗАНН, както и на вземането по декларация обр.б за Здравно осигуряване УПФ, и ДОО № 220020915815160/21.04.2010 г., на основание чл.171, ал.1 ДОПК. Със същото разпореждане е постановен отказ за погасяване по давност на вземането по декларации обр.б за здравно осигуряване, УПФ и ДОО с № 220021001550726/06.04.2011 г., № 220021201894692/ 02.04.2012 г.

Недоволна от така издаденото разпореждане, жалбоподателката го е оспорила в частта, в която е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност на вземанията по изп.дело №[ЕИК]/2016 г. В тази връзка административният орган е постановил процесното Решение № ПИ-252/16.07.2020 г., с което е оставил жалбата на В. Б. П. против отказа на публичния изпълнител без уважение.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.268, ал.1 ДОПК. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателката по електронен път на 23.07.2020 г., видно от приложената разпечатка (л.27). Жалбата е подадена по пощата на 30.07.2020 г., видно от пощенското клеймо на приложения плик (л.5), в законоустановения срок за оспорване на административния акт, от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното Решение № ПИ-252/16.07.2020 г. е постановено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК. От представената по делото Заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП (л.40) се установява,

че П. В. П. – Зам.-Директор на ТД на НАП-гр.С., е оправомощен да изпълнява правомощията на Директор на дирекцията при отсъствие на Директора на ТД на НАП-гр.С.. В тази връзка и с оглед доказване отсъствието на Директора на ТД на НАП-гр.С. ответникът представи заповед за ползване на отпуск (л.47).

Решението е издадено в изискуемата форма и е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездействия, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Давностният срок за най-старото задължение (това за 2010 г.) започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати задължението, т.е. от 01.01.2012 г.

Съдът намира, че неправилно Директорът на ТД на НАП е приел, че в случая давността е спряна с издаването на ПНОМ. Законът не свързва спирането с издаването на акта за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител, а с реализацията на този акт, а именно – с действителното налагане на предвидените в акта обезпечителни мерки.

Доколкото в казуса се засяга наличието на обстоятелства, водещи до спиране на давността, Съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК - давността се спира с налагането на обезпечителни мерки.

Доводите на жалбоподателя за изтекла давност на задълженията по РА № 1002582/12.08.2010 г. са неоснователни. Това е така, защото преди изтичане на давността са наложени обезпечителни мерки, представляващи заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, изходящи се в [фирма], както и заповор върху лек автомобил Ф. Г.. В нормата на чл.202, ал.1 ДОПК е регламентирано, че заповорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на заповорно съобщение на банките, като заповорът се смята наложен от часа в деня на връчване на заповорното съобщение на банката. В нормата на чл.201, ал.3 от кодекса е предвидено, че в случаите, когато заповорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения заповор се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи, като не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на заповора.

В случая релевантните обстоятелства са получаването от банката на заповорното съобщение, което е станало на 21.12.2016 г., и изпращането на съобщение за наложения заповор на КАТ-СДВР, като налагането на заповора е потвърдено от надлежните органи на МВР.

Законът не обвързва налагането на обезпечение (в контекста на спиране давността), със съобщаване за наложените мерки на задълженото лице. В случая се цели

процесуална изненада, за да не може длъжникът да се разпореди с активите и по този начин да осуети изпълнението. Ето защо следва да се приеме, че давността е спряна с налагането на запорите, а това основание за спиране към момента не е отпаднало. Доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени, то давността по отношение на спорните задължения не е изтекла.

До момента на издаване на решението, по изложените съображения следва да се приеме, че не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност на осн. чл.171, ал.2 ДОПК – за най-старото задължение тя започва да тече от 01.01.2012 г. и изтича на 31.12.2021 г.

Като е оставил без уважение жалбата срещу отказа на публичния изпълнител да отпише публичните вземания, административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, като в полза на ТД на НАП-гр.С. на основание чл.да се присъди такова възнаграждение в размер на 100 лв. по реда на реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Б. П. от [населено място],[жк], [улица], ЕГН: [ЕГН], против Решение № ПИ-252/16.07.2020 г., издадено "за" Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане изх.№ С200022-137-0005692/26.06.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С..

ОСЪЖДА В. Б. П. от [населено място],[жк], [улица], ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: